

L'OLLA D'OR

Conte popular irlandès

En Niall O'Leary estava assegut a la tanca d'un camp, un dia al capvespre, somiant despert, gairebé feliç, quan de sobte....

Tic, tic, tic...

Va sentir una fressa que venia del camp que tenia al darrera.

- Què deu ser aquesta fressa va pensar és massa forta per ser un saltamartí, i massa fluixa per ser un ocell.

Tic, tic, tic... es tornava a sentir.

En Niall va passar les cames per sobre la tanca i va mirar al seu voltant.

Quina sorpresa! Al mig del camp hi havia l'homenet més petit que mai hagués vist.

L'homenet, que estava d'esquena, anava tot vestit de color verd i duia un barret amb una llarga ploma blanca. Estava picant amb un petit martell una sabateta de pell que estava sobre una pedra davant seu.

En Niall no s'ho podia creure, un veritable follet!

Com tothom sap, cada follet té una enorme olla plena d'or, amagada en algun lloc i si pots atrapar un follet i l'engrapes amb força, t'haurà de dir on amaga el seu tresor.

A poc a poc i sense fer gens de soroll, en Niall es va anar acostant al follet.

Tic, tic, tic... anava fent el martellet.

En Niall s'anava acostant cada vegada més.

- Ja et tinc! va cridar mentre agafava el follet pel coll amb tota la seva força.
- Ai! Deixa'm anar, tros d'animal!
- Ho faré si em dius on amagues el teu tresor.
- No et puc dir res si m'estàs escanyant! va dir el follet amb la cara tota vermella.
- Perdona va dir en Niall afluixant una mica la mà però sense deixar-lo anar.
- Això està millor va dir el follet.- Ara deixa'm a terra i et prometo que t'ensenyaré el lloc on tinc amagat el meu tresor.
- Un follet no pot trencar la seva promesa. va dir en Niall.
- No. El meu tresor està enterrat just en aquest camp.

El follet va fer unes quantes passes pel camp i va assenyalar una mata de dent de lleó.

- Just sota aquesta mata. Però em sembla que necessitaràs una pala. Hauràs de cavar una mica, per arribar al tresor.

- Com ho faré? No he portat cap pala i si vaig a casa a buscar-ne una quan torni

no podré reconèixer el lloc on és el tresor, perquè tot el camp és ple de dents de lleó.

- Perquè no lligues el teu mocador a la tija de la flor i així pots anar a casa a buscar la pala i tornar a buscar el tresor.?
- Sí, però com sé que tu no trauràs el mocador ?
- Et prometo que no deslligaré el mocador, i ja saps que un follet no pot trencar la seva promesa.
- D'acord, doncs!

Així que en Niall va posar la mà a la butxaca dels seus pantalons i en va treure un mocador de seda de color vermell, una mica rebregat.

El va lligar a la tija de la flor i el mocador va onejar talment com una bandera.

Després va córrer a casa seva, va entrar al cobert de les eines i va agafar la pala més gran que va poder trobar.

De camí cap al camp anava somiant despert, pensant què podria fer amb tot aquell or que esperava trobar.

Però en arribar al camp, va quedar bocabadat en veure milers de mocadors de seda vermells, un a cada flor.

De lluny, el vent portava la riulla del follet.

Naturalment en Niall no va trobar mai el tresor però es va convertir en el més famós venedor de mocadors de seda de tot Irlanda.

(Traducció i adaptació A. Ferrando)

